

Supervize (supervizor) je ?

Aneb Vidět je super !

Kdo je to vlastně supervizor? Ten kdo „více vidí“ nebo ten, který hnán vnitřním puzením o správnosti vidění (vizi) věcí, se vkládá do procesů mezilidských setkání profesionálů, částečných profesionálů či laiků ocitnuvších se v situaci pomáhajícího, někdy klasickým, někdy i nějak alternativním způsobem pře-tvářejícího či dokonce vy-tvářejícího fungování osoby pro osobu druhou, potřebnou, případně skupinu osob, čili tým ?

Supervizor bývá k tomuto například zaúkolován odjinud, z výše, od vedoucího firmy, ústavu, primáře, instituce, ministerstva, všelijakých složek úředních, třeba až samotné EU.

Supervidovaný, tedy ten, který žádá „supervidění“, nahlíží potřebu pak v onom dobrém případě, tj. „více vidět“ ve svém nazírání věcí a tedy následně konání, z vlastního popudu, potřeby svého svědomí, etiky, žádosti vzhledu do vztahů, které má a coby profesionál ví, že jde o vycizelování jeho základního pracovního armamentária.

Supervizor je zvláštní druh člověka. Povětšinou se vyvinul z odborníka již nějakým způsobem význačně kvalifikovaného pro práci s lidmi a jejich možnou změnou či uzdravením. Změnou někým a nějak tedy požadovanou v chování, cítění, prožívání, nahlížení na věci i jsoucna nebo i proměnou „skutků jejich“ lze-li použít i tento přír. .

Změny pak prolnou s lidskými potížemi, nemocemi, poruchami nebo mravním rozměrem existence. Někdy, respektive často, je též vše propojeno v celých více či méně uzavřených skupinách a společenstvích lidí dotýkajících se výše uvedeného (zdravotnická zařízení, sociální služby a jejich kolektivy, ordinace, ústavy a jejich oddělení, školy a školní kolektivy, tedy učitelé společně (nebo versus?) s žáky či také napříč sborovnou, církve s jejich hierarchií a nemožností vyhnout se souběžnému také ne-církevnímu vztahu mezi osobami, apod. apod.)

Sám supervizor bývá životem ošlehán... Je prohnán, přetaven a v lepším případě i kvalitně znovuustaven do rovnováhy těmi před ním, těmi u kterých se sám učil a kteří již byli též tepáni v ohni výcviků. Všichni tak a dále dokovávání výhni svých praxí, supervizí, praxí, nemocí, životů, vztahů, supervizí....

Proces tak dál pádí na všech frontách, v profesích i životech supervizorů a dále jimi supervidovaných. Prolíná se, supervizor vždy o krok napřed, alespoň se tak domnívá, respektive snaží..

„Super-vidící“ je dozajista dobře vybaven teorií, či teoriemi, vodítko, respektive svůj „drobnohled či lupu na vidění“ tedy má, toto nastavení je uklidňující a zakotvující do kruhu ostatních, též dobře vidících či provázejících druhé a těch, kteří druhým vystavili sami sebe již dříve, před nimi...

Jak tedy vidět, aby to mohla být nejen (nikoliv zlá, ale ne zcela postačující) vize?

Lámu si s tím hlavu léta. Jak zahlédnout skutečnost v pravdě, nejprve u sebe, pak si zvolna

troufaje i na druhé. Je z toho nakonec více než 20letá praxe hledění, časem i zahlížení toho co občas možná pravda jest, častá žasnutí, vstup do světů druhých lidí, občas pochopení, často omyly „o co že jde“, to vše u lidí, kteří si přišli pro pomoc, kvalifikovanou, zkušenou,

moudrou, v poslední době ale také moderní a jaksi „in“ ,čímž dále zamotávají hlavu mně jakožto terapeutce, lékařce a nakonec supervizorce - co že to „in“ vlastně je.

Nezdá se být totiž často tak docela možné, být zkušený, moudrý a zároveň také tak docela jít s dobou a být tedy „in“. Často zdá se dochází k situaci, že požadavek toho se střetne s původním hledáním, tedy pravdy ve světě, o světě, o zasazení v sociálním společenství doby a též v jejích pádících kontextech, která si tyto moderní „in“ požadavky osobuje. A i zde nacházím otazník. Není to totiž již skrytý požadavek na například zvýšení efektivity, výkonu, naplnění perfektní připravenosti osoby či organizace téměř pro cokoliv, ale povětšinou s jakousi „přidanou hodnotou“ nejasného typu, nikoliv s ochotou také ke ztrátě omezení, uskrovnění, zamezení, zastavení, opuštění někdy i radikálního „ne“ v zájmu supervizorské pravdy? Zde již vidím možnosti překročení.

Kde se tedy pohybujeme? V okruhu „zasvěcených“, kteří vědí jak to je a někdy napoví, posunou a také pomohou svým věděním a super-viděním. Nebo jsme účastníci okruhu těch, kteří si myslí, že vědí, ale věci jdou svým řádem či (ne- řádem) dál jaksi svojí cestou, bez podstatného ovlivnění supervidovaných, kdy občas jen svým provázením jejich cestou i jen nepříliš překážíme vývoji věcí, a nebo nakonec jsme jen odškrtnutou kolonkou pro někdy unavené týmy, a pracovníky, kteří by rádi místo supervize raději domů, do lesa, na kolo, od všeho třeba pryč a dělali si své a taky po svém? A jindy zase malá překážka pro ambiciósní narcise, shovívavě utrpějící požadovanou supervizi?

Snad jen aby pesimismus nepřevážil, co s tím vším má společného stará dobrá intuice ?

Tam kde rozum zůstává stát, tam zdá se, respektive jeví se mi, stále má své místo.

To je ta chvíle, kdy už nevím kde jsem v procesu, o cíli nemluvě, kam že jsem tažena, málo ostražitá ke kontraktu, či před jeho znovuustavením. Tam kde je nutno cosi dokončit, aby alespoň nějaký útvar schopný psychického supervizního života zůstal zachován, aby elementární etika a vcítění neutrpělo úraz a celá věc nezískala ráz traumatu, většího než třeba původně bylo a které by se mohlo i přihodit.

Přichází mi k ruce také v momentě, kdy rozlišnost moje-supervizorská a teoretických základů vlastní praxe je odlišná významně od supervidovaného či týmu supervidovaných - „těch od jinud“.

Intuice je spojující, věrná a často se jeví, že právě ona v tyto chvíle nezklamává, když ostatní je chvíli nesrozumitelné a neuchopitelné. Je ta, která „navede“ zpět na cestu, kde si porozumíme - třeba v základních pravidlech či v momentu přechodných nedorozumění a nechápání. Dokáže napovědět kdy na chvíli přestat, a nebo kdy je třeba zrychlit, není-li zbylí a například nebezpečí z prodlení se ukazuje.

Intuice je ta, která mi říká pozor, tudy nechodit, sem patří něco jiného, či někdo jiný, a je také ta, která napoví ano, zde JE místo pro supervizi, tuto mojí supervizi, a má to smysl. Poznává, kdy supervizorsky dávám dosti dobře na to, aby bylo přijato a porozuměno a také nějak dostávám. Ví, že takto to je supervizně přiměřené, dosti dobré a smysluplné .

Super –vidění anebo alespoň dobré vidění je přece jenom „super“!

Helena Kuželková